Золото, золото, вславлене по світу!
Все продаси ти, все купиш без розпиту.
Добре тому, хто гребе тебе жменею;
Важко без тебе — з пустою кишенею.
Хлопцям ти втіху даєш, а на старості
Скільки загнибід розплодиш та скнарості!
Заради тебе, заради багатства ми
Світ переповнили вкрай розбишацтвами;
Заради тебе в болоті валяємось,
Крадемо, шарпаєм, правдою граємось,
Один другого щохвилі морочимо,
Кров, наче воду, з братів своїх точимо.
Чи не з тії лишень крові братерньої
Блескіт твоєї принади химерної?
Чи не від того так стало червоне ти?
Мусим без тебе щоденно холонути,
Ждучи від тебе, проклятого золота,
Злидням кінця, що нас б’ють гірше молота.
Слова людського не вчуєш за стонами,
Наші благання зробились прокльонами.
Багатирі, наче образу божому,
Гріють поклони тобі не по розуму.
Згинь же, брехливе, злочинств усіх джерело!
Згинь, щоб зрадливо нас більш не химерило!